

[H. C. Hansen.]

kunne skaffe sig billig Arbejdskraft, er der indført en Bestemmelse om, at Aspiranter, der har gennemgaaet 2 Aars Aspiranttid, efter det 19de Aar skal aflønnes med Tjenestemandsløn minus ordinært Pensionsbidrag, og at de faar overskydende Aspiranttid medregnet som Lønningsanciennitet ved deres Ansættelse i Tjenestemandstilling. For Haandværkere og Arbejdere ved Statsbanerne, der ansættes i Tjenestemandstillinger, gælder dog den Særregel, at de som hidtil undgaar Aspiranttiden, hvis de har været fast ansat i 8 Aar, ved Tilskadekomst i Tjenesten dog kun i 2 Aar. De Ændringer, her er Tale om, betyder, som jeg sagde, en væsentlig Forbedring af Aspirantordningen. Jeg vil ikke paastaa, at der i mit Parti er nogen større Begejstring for hele denne Ordning. Det er svært for os at svinge os op i de store Højder. Vi saa den egentlig gerne afskaffet, men vi er enige i at tilslutte os den Form, som nu er tiltraadt af et overvejende Flertal i Lønningskommissionen; med de Forbedringer, der er foreslaaet gennemført af hele Aspirantordningen, mener vi det forsvarligt.

I § 6 fastholdes Bestemmelsen om Universitetsuddannelse eller tilsvarende Uddannelse som Betingelse for Ansættelse som Sekretær. Det fremgaar af Betænkningen, at Spørgsmaalet har været rejst om, hvorvidt der som Betingelse for Ansættelse som Ingeniør skulde kræves Afgangseksamen fra Danmarks tekniske Højskole, men at et overvejende Flertal i Kommissionen har modsat sig dette. Formelt er Ingeniører og Civilingeniører ligestillet, men ogsaa kun formelt. Praksis viser, at man kun ansætter de førstnævnte i Konstruktørstillinger, og ligegyldigt hvilken personlig Dygtighed de viser sig at være i Besiddelse af, er det lige saa vanskeligt for dem at rykke op i de Stillinger, der er forbeholdt Civilingeniørerne, som det er for Kamelen at gaa gennem det noksom bekendte Naaleøje.

Hvis de søger en højere Stilling, maa de henvende sig til deres Chef, som altid er Civilingeniør, og han vil altid nægte Anbefalingen, hvorefter det er haabløst at fremsende Ansøgning. Det skal erkendes, at Civilingeniører, altsaa de polytekniske Kandidater, har større videnskabelig Uddannelse end de øvrige Ingeniører, hvis Uddannelse mere tager Sigte paa det praktiske Arbejde. Det er derfor rimeligt, at man fortrinsvis antager dem til Ingeniørstillinger. Men Arbejdet ved Staten er jo ikke først og fremmest af videnskabelig Art, og naar Antagelsen først er sket, maa det være den

personlige, faglige Dygtighed, der maa være bestemmende for Avancement, og det er ganske udelukket; at der ikke blandt de Ingeniører, der antages i Konstruktørklasserne, skulde være Folk, der kvalificerer sig til Avancement til de højere og højeste Stillinger. Heroverfor gør Administrationen gældende, at Vanskeligheden ved at faa Civilingeniører ikke saa meget ligger i, at Betyndelseslønningerne er for smaa, som i, at der er for daarlige Avancementsforhold. Hvis de Ingeniører, der begynder som Konstruktører, nu skal have Mulighed for at tage nogle af Avancementsstillingerne, vilde det blive helt umuligt at faa Civilingeniører. Hvis det nu ogsaa bliver umuligt at faa Konstruktørstillingerne besat — hvad saa? Staten har ved Lov sidestillet de to Slags Ingeniører, og det synes derfor helt urimeligt, at den selv opretholder et Skel mellem dem, som end ikke den dygtigste kan overskride.

Næst efter Lønsspørgsmaalet har Stillingsbetegnelserne øjensynligt spillet den største Rolle. Der er her vel Tale om en almindelig Lyst til at opretholde en Titel, og vel sagtens i et større Antal Tilfælde ogsaa Tale om en Forfængelighed, som jo har en ret vidtstrakt Udbredelse. I adskillige Tilfælde er Ønskerne om Ændring imødekommet, i andre ikke, men det er ogsaa sket, at Enkeltpersoner, hvor Ændringer er foretaget, har været kede af det. Det er derfor, at der i § 7 — saaledes har jeg forstaaet det — er aabnet Mulighed for, at den hidtidige Stillingsbetegnelse kan bevares, undtagen i Lønningslisten, hvor det vel nok vilde volde for store Forstyrrelser.

§ 11 omhandler det vanskelige Suspensionsspørgsmaal, som maa siges at være af stor Interesse for Tjenestemændene. Det maa jo indrømmes, at Suspension kan ramme en Tjenestemand haardt, men den kan naturligvis ikke helt undgaas. Man har imidlertid søgt at reducere den til det mindst mulige. Man fastslaar først, at Suspension i alle Tilfælde skal finde Sted, naar en Tjenestemand anholdes som mistænkt, eller naar han tiltales for en Forbrydelse, eller naar han har paadraget sig grundet Mistanke om et Forhold, der betager ham den Tillid, som Besiddelse af Tjenestemandstillingen kræver. Dernæst tales der om en Tjenestemand, der gør sig skyldig i en Handling, som gør det betænkeligt vedblivende at lade ham bestride sin Tjenestegerning, f. Eks. en Jernbanemand, om hvem det formodes, at han har udvist Forsømmelighed ved Sikkerhedstjenesten. I et saadant Tilfælde kan Suspensionen finde Sted, men hvis ved-